

eller anden bindende forskrift — kan iværksættes uden tillægsbevilling. Heri ligger, at et eventuelt ubelivet forbrug først berigtiges ved godkendelsen af regnskabet, efter at dette har været genstand for revision, der bl. a. må påse, at forvaltningen er sket i overensstemmelse med loven.

Hensigtsmæssigheden af den foreslåede regel — der harmonerer med praksis inden for statens bevillingssvæsen — er ikke uomtvistelig inden for det kommunale område. Meget kunne tale for, at der i kommunerne skulle kræves tillægsbevilling i alle tilfælde af hensyn til det samlede overblik over kommunens finansielle situation. De gældende styrelsesvedtægter pålægger også uden videre udvalgene at søge tillægsbevilling, hvis bevillinger ud over årsoverslaget må anses for ønskelige og fornødne. På den anden side taler væsentlige forvaltningsmæssige hensyn mod at ophæve reglen om administrationens adgang til at afholde lovbestemte udgifter, og reglen harmonerer med statens interesse i øjeblikkeligt at kunne pålægge kommunerne nye opgaver. Da yderligere det finansielle overblik kan sikres på anden måde, bl. a. gennem periodiske oversigter over det faktiske og forventede forbrug på de forskellige konti, er det fundet rigtigst at foreslå den traditionelle regel vedrørende lovbestemte og dermed ligestillede foranstaltninger bevaret.

e) Endelig er det i forslaget udtrykkeligt markeret, at enkelte bevillinger kan gives i to former, nemlig enten som *tillægsbevilling* til årsoverslaget, hvoraf følger, at posteringen skal ske på en overslagskonto, ligesom bevillingen er begrænset til det pågældende regnskabsår, eller som en *bevilling uden for årsoverslaget* (en kapitalbevilling), således at den regnskabsmæssige postering bliver uden betydning for opgørelsen af årets over- eller underskud.

Til stk. 3. Enhver udgiftsbevilling bør være ledsaget af en angivelse af, hvorledes udgiften skal dækkes. Gives bevillingen som en tillægsbevilling til årsoverslaget, skal udgiften dækkes af årets skatteudskrivning, eventuelt således, at et opstået underskud optages til dækning senest på overslaget for det regnskabsår, der følger umiddelbart efter regnskabsafslutningen. For udgiften uden for årsoverslaget er der derimod flere forskellige finansieringsmuligheder (forskudsvis udlæg af kassebeholdningen, forbrug af fonds, optagelse af lån). En del af disse finansieringsformer kræver tilsynsmyndighedens samtykke, og for at undgå, at der opstår vanskeligheder for kommunen som følge af, at de finansielle følger af en given beslutning ikke er bragt på det rene, eller at tilsynsmyndigheden sættes i en tvangssituation, er det i overensstem-

melse med grundsætningen i købstadkommunallovens § 22, stk. 1, 2. pkt., og landkommunallovens § 15, stk. 2, jfr. forslaget § 55, stk. 2, foreslået, at kommunalbestyrelsen ikke blot skal træffe beslutning om, men også indhente fornødent samtykke til den endelige finansiering, før foranstaltningen iværksættes.

ad § 41.

Bestemmelsen fastslår, at spørgsmål om optagelse af lån og påtagelse af garantiforpligtelser, pantsætning af aktiver, forbrug af fonds og anvendelse af regnskabsoverskud skal træffes af kommunalbestyrelsen. Dette svarer til gældende ret, jfr. landkommunallovens §§ 15 og 28 samt købstadkommunallovens § 22 og de særlige regler om behandlingen af lånesager i lov nr. 85 af 15. maj 1903.

I den gældende lovgivning er det yderligere foreskrevet, at beslutninger om optagelse af lån og om forbrug af (visse) fonds kun har gyldighed, når de træffes af et flertal af kommunalbestyrelsens medlemstal i to på hinanden følgende møder med mindst 14 dages mellemrum. For så vidt angår optagelse af lån findes reglerne i § 35 i den kommunale skattelov af 1903 (lov nr. 85 af 15. maj 1903), der omfatter lån, der kræver tilsynsmyndighedens godkendelse. Det anses for en følge af denne bestemmelse, at tilsvarende afstemningsregler finder anvendelse ved afgivelse af kaution eller anden økonomisk garanti. Bestemmelserne om forbrug af fonds — der blev indsat i 1933 — findes i købstadkommunallovens § 22.

I forslaget er der ikke optaget tilsvarende regler om fremgangsmåden ved behandlingen af lånesager m. v. Den udtrykkelige regel om, at de heromhandlede spørgsmål henhører under kommunalbestyrelsens, ikke under udvalgenes, afgørelse, dækker imidlertid det hensyn, der førte til, at reglen om to behandlinger i kommunalbestyrelsen i 1933 blev indsat i købstadkommunallovens § 22. Man har ikke ment, at der er behov for at holde fast ved de særlige bestemmelser om to behandlinger i kommunalbestyrelsen af lånesager m. v., navnlig da det i loven foreskrives, at sådanne sager altid skal behandles i økonomiudvalget, jfr. § 18, stk. 2.

For at undgå urimelige følger af reglen om, at garantisager er et kommunalbestyrelsesanliggende, er der foreslået en regel, der giver kommunalbestyrelsen mulighed for at overlade afgørelsen af visse mindre garantisager til økonomiudvalget under forudsætning af, at kommunalbestyrelsen har fastsat nærmere betingelser og grænser for, hvilke garantier, der kan ydes. Bemyndigelsen bør være begrænset til at gælde en bestemt periode og/eller et vist beløb.